

SCHONE SLAAPSTERS

Eerder verschenen van Stephen King:

<i>Carrie</i>	<i>Zwart huis</i>	<i>Gwendy's knoppenkist</i>
<i>Bezeten stad</i>	(met Peter Straub)	<i>Verlichting</i>
<i>De Shining</i>	<i>De storm van de eeuw</i>	<i>Het Instituut</i>
<i>Dodelijk dilemma</i>	<i>Vel over been</i>	<i>Als het bloedt</i>
<i>Ogen van vuur</i>	<i>Harten in Atlantis</i>	<i>Later</i>
<i>Cujo</i>	<i>Over leven en schrijven</i>	<i>Billy Summers</i>
<i>Christine</i>	<i>Achtbaan</i>	<i>Fairy Tale</i>
<i>4 Seizoenen</i>	<i>Dromenvanger</i>	<i>Holly</i>
<i>Dodenwake</i>	<i>Alles is eventueel (1408)</i>	<i>Duistere zaken</i>
<i>(Pet Sematary)</i>	<i>Een goed huwelijk</i>	<i>De Gwendy-trilogie</i>
<i>Satanskinderen</i>	<i>Het geheim van de</i>	(met Richard
<i>Duistere krachten</i>	<i>Buick</i>	Chizmar)
<i>4 x Stephen King</i>	<i>De Colorado Kid</i>	<i>Vrees niet</i>
<i>It (Het)</i>	<i>Mobiel</i>	<i>The Life of Chuck</i>
<i>Silver Bullet</i>	<i>Lisey's verhaal</i>	(Het leven van Chuck)
<i>Ogen van de draak</i>	<i>The Mist (Dichte mist)</i>	
<i>Misery</i>	<i>Duma</i>	Onder pseudoniem
<i>De gloed</i>	<i>Na zonsondergang</i>	Richard Bachman:
<i>De duistere kant</i>	<i>Under the Dome</i>	<i>De regelaars</i>
<i>Tweeduister</i>	(Gevangen)	<i>Razernij</i>
<i>Schemerwereld</i>	<i>Aardedonker zonder</i>	<i>De marathon</i>
<i>De noodzaak</i>	<i>sterren</i>	<i>Werk in uitvoering</i>
<i>De beproeving</i>	<i>Eenmalige zonde</i>	<i>Vlucht naar de top</i>
<i>De spelbreker</i>	11.22.1963 (22-11-1963)	<i>De ontvoering</i>
<i>Dolores Claiborne</i>	<i>Mijn 81 (e-only)</i>	<i>De vervloeking</i>
<i>Nachtmerries</i>	<i>Joyland</i>	
<i>Droomlandschappen</i>	<i>Hoogste versnelling</i>	<i>De Donkere</i>
<i>Insomnia</i>	(met Joe Hill)	<i>Toren-serie:</i>
<i>Rosie</i>	<i>Het hoge gras</i>	<i>De wind door het</i>
<i>Midlife Confidential</i>	(met Joe Hill)	<i>sleutelgat</i>
(met Amy Tan e.a.)	<i>Dr. Sleep</i>	1 <i>De scherpshutter</i>
<i>De Green Mile</i>	<i>Mr. Mercedes</i>	2 <i>Het teken van drie</i>
<i>Desperation</i>	<i>Revival</i>	3 <i>Het verloren rijk</i>
<i>Macabere liefde</i>	<i>De eerlijke vinder</i>	4 <i>Tovenaarsglas</i>
(Stephen King e.a.)	<i>De bazaar van</i>	5 <i>Wolven van de Calla</i>
<i>Het meisje dat hield</i>	<i>boze dromen</i>	6 <i>Een lied van</i>
<i>van Tom Gordon</i>	<i>Wisseling van de wacht</i>	<i>Susannah</i>
<i>De Talisman (met</i>	<i>Schone slaapsters</i>	7 <i>De Donkere Toren</i>
Peter Straub)	<i>De buitenstaander</i>	

Stephen King & Owen King

Schone slaapsters

Vertaald door Annemarie Lodewijk
en Sabine Mutsaers

ISBN 978-90-492-0915-5
ISBN 978-94-023-2890-5 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Sleeping Beauties*
Oorspronkelijke uitgever: Scribner, New York 2017
Vertaling: Annemarie Lodewijk en Sabine Mutsaers
Omslagontwerp: Jim Tierney, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Federico Bebbler
Auteursfoto Stephen King: © Shane Leonard
Auteursfoto Owen King: © Anne Raftopoulos
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

© 2017 Stephen King en Owen King
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

'Born a Woman', componist Martha Sharp © 1956 Painted Desert Music Corp. (p.11)
'The Auld Triangle', uit *The Quare Fellow* © 1956 Erven Brendan Behan (p.15)
'I'll Sleep When I'm Dead', componist Warren Zevon © 1976 ZEVON MUSIC. SONGS BY
UNIVERSAL, INC. (p.433)

Dit boek is eerder onder dezelfde titel verschenen bij The House of Books.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleuvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Ter nagedachtenis aan Sandra Bland

Personages

Gemeente Dooling, hoofdstad van Dooling County

Truman 'Trume' Mayweather, 26, maakt methamfetamine

Tiffany Jones, 28, Trumans nicht

Linny Mars, 40, centralist in de meldkamer op het politiebureau van Dooling

Chief Lila Norcross, 45, hoofdcommissaris van politie

Jared Norcross, 16, derdejaars op de Dooling High School, zoon van Lila en Clinton

Anton Dubcek, 26, eigenaar en directeur van Anton de Zwembadman, BV

Magda Dubcek, 56, Antons moeder

Frank Geary, 38, werkzaam bij de dierenbescherming, gemeente Dooling

Elaine Geary, 35, vrijwilligster bij Goodwill en echtgenote van Frank

Nana Geary, 12, achtstegroeper op de Dooling Middle School

Old Essie, 60, een dakloze vrouw

Terry Coombs, 45, werkzaam bij de politie van Dooling

Rita Coombs, 42, Terry's echtgenote

Roger Elway, 28, werkzaam bij de politie van Dooling

Jessica Elway, 28, Rogers echtgenote

Platinum Elway, 7 maanden, dochter van Roger en Jessica

Reed Barrows, 31, werkzaam bij de politie van Dooling

Leanne Barrows, 32, Reeds echtgenote

Gary Barrows, 2, zoon van Reed en Leanne

Vern Rangle, 48, werkzaam bij de politie van Dooling

Elmore Pearl, 38, werkzaam bij de politie van Dooling

Rupe Wittstock, 26, werkzaam bij de politie van Dooling
 Will Wittstock, 27, werkzaam bij de politie van Dooling
 Dan 'Treater' Treat, 27, werkzaam bij de politie van Dooling
 Jack Albertson, 61, voorheen werkzaam bij de politie van Dooling (gep.)
 Mick Napolitano, 58, voorheen werkzaam bij de politie van Dooling
 (gep.)
 Nate McGee, 60, voorheen werkzaam bij de politie van Dooling (gep.)
 Carson 'Country Strong' Struthers, 32, een ex-Golden Gloves bokser
 Coach JT Wittstock, 64, americanfootballcoach van de Dooling
 High School Warriors
 Dr. Garth Flickinger, 52, een plastisch chirurg
 Fritz Meshaum, 37, een monteur
 Barry Holden, 47, een pro-Deoadvocaat
 Oscar Silver, 83, een rechter
 Mary Pak, 16, een derdejaars op Dooling High School
 Eric Blass, 17, een derdejaars op Dooling High School
 Curt McLeod, 17, een derdejaars op Dooling High School
 Kent Daley, 17, een derdejaars op Dooling High School
 Willy Burke, 75, een vrijwilliger
 Dorothy Harper, 80, gepensioneerd
 Margaret O'Donnell, 72, zus van Gail, gepensioneerd
 Gail Collins, 68, zus van Margaret, secretaresse bij een tandartspraktijk
 Mevrouw Ransom, 77, een bakker
 Molly Ransom, 10, de kleindochter van mevrouw Ransom
 Johnny Lee Kronskey, 41, een privédetective
 Jaime Howland, 44, een docent geschiedenis
 Evie Black, oogt als een jaar of 30, een vreemdeling

De gevangenis

Janice Coates, 57, directrice van de vrouwengevangenis van Dooling
 Lawrence 'Lore' Hicks, 50, adjunct-directeur van de vrouwengevangenis van Dooling

Rand Quigley, 30, gevangenbewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Vanessa Lampley, 42, gevangenbewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling en armworstelkampioen van Ohio Valley in 2010 en 2011, in de leeftijdscategorie 35-45

Millie Olson, 29, gevangenbewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Don Peters, 35, gevangenbewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Tig Murphy, 45, gevangenbewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Billy Wettermore, 23, gevangenbewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Scott Hughes, 19, gevangenbewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Blanche McIntyre, 65, secretaresse van de vrouwengevangenis van Dooling

Dr. Clinton Norcross, 48, hoofd psychiatrie in de vrouwengevangenis van Dooling en Lila's echtgenoot

Jeanette Sorley, 36, gedetineerde #4582511-1, vrouwengevangenis van Dooling

Ree Dempster, 24, gedetineerde #4602597-2, vrouwengevangenis van Dooling

Kitty McDavid, 29, gedetineerde #4603241-2, vrouwengevangenis van Dooling

Angel Fitzroy, 27, gedetineerde #4601959-3, vrouwengevangenis van Dooling

Maura Dunbarton, 64, gedetineerde #4028200-2, vrouwengevangenis van Dooling

Kayleigh Rawlings, 40, gedetineerde #4521131-2, vrouwengevangenis van Dooling

Nell Seeger, 37, gedetineerde #4609198-1, vrouwengevangenis van Dooling

Celia Frode, 30, gedetineerde #4633978-2, vrouwengevangenis van Dooling

Claudia 'the Dynamite Body-a' Stephenson, 38, gedetineerde #4659873-1, vrouwengevangenis van Dooling

Anderen

Lowell 'Little Low' Griner, 35, een schurk

Maynard Griner, 35, een schurk

Michaela Morgan-Coates, 26, verslaggeefster binnenland, *NewsAmerica*

Kinsman Brightleaf (Scott David Winstead Jr.), 60, geestelijk leider, de Bright Ones

Een gewone rode vos, tussen de 4 en 6 jaar oud

*It makes no difference if you're rich or poor
Or if you're smart or dumb.
A woman's place in this old world
Is under some man's thumb,
And if you're born a woman
You're born to be hurt.
You're born to be stepped on,
Lied to,
Cheated on,
And treated like dirt.*

– Sandy Posey, 'Born a Woman'

Tekst van Martha Shar

'Hoe kun je je nou níét druk maken om een vierkantje licht.'

– Reese Marie Dempster, gevangene #4602597-2

Vrouwengevangenis van Dooling

'Ze was gewaarschuwd. Ze heeft uitleg gekregen. Toch hield ze voet bij stuk.'

– senator Addison 'Mitch' McConnell, over senator Elizabeth Warren

De mot maakt Evie aan het lachen. Hij landt op haar blote onderarm en zij strijkt met haar wijsvinger voorzichtig over de bruine en grijze golfjes die zijn vleugels kleuren. 'Hallo, schoonheid,' zegt ze tegen de mot. Hij vliegt op. Hoger en hoger gaat hij, tot hij wordt opgeslokt door een streep zon te midden van de glanzende, groene bladeren zes meter boven Evies plekje tussen de wortels op de grond.

Een koperkleurig rood koord glijdt uit het zwarte gat in het midden van de boomstam en kronkelt tussen lagen schors door. Evie vertrouwt de slang natuurlijk voor geen cent. Ze heeft al eerder problemen met hem gehad.

Haar mot en tienduizenden andere stijgen in een knisperende, grijs-bruine wolk van de boomtop op. De zwerm beweegt langs de hemel in de richting van schriel ogende jonge dennen aan de andere kant van de weide. Ze staat op en loopt erachteraan. Stengels knerpen onder haar voeten en het hoge gras, dat tot haar middel komt, strijkt langs haar blote huid. Terwijl ze de weide oversteekt naar het droefgeestige, vrijwel leeggekapte bos, ontwaart ze de eerste chemische luchtjes – ammoniak, benzeen, aardolie, en nog zoveel meer, tienduizenden krasjes op één enkel stukje huid – en laat de hoop varen die ze onbewust toch koesterde.

Uit haar voetafdrukken stromen webben die glinsteren in het ochtendlicht.

DEEL EEN: THE AULD TRIANGLE

*In the women's prison
there are seventy women
and I wish it was with them
that I did dwell.
Then that auld triangle could go jingle-jangle
all along the banks of the Royal Canal.*

– Brendan Behan

Hoofdstuk 1

1.

Ree vroeg aan Jeanette of ze weleens naar dat vierkantje licht van het raam keek. Jeanette zei dat ze dat niet deed. Ree lag boven op het stapelbed, Jeanette onder. Ze lagen allebei te wachten tot de cellen open zouden gaan voor het ontbijt. Het was weer ochtend.

Het leek wel of Jeanettes celgenote een studie had gemaakt van het vierkant. Ree vertelde dat het op de muur tegenover het raam begon, vervolgens steeds lager en lager gleed, over hun bureau viel, om ten slotte de vloer te bereiken. Zoals Jeanette nu zelf kon zien, viel het midden op de vloer, zo fel als wat.

‘Ree,’ zei Jeanette. ‘Ik kan me echt niet druk maken om een vierkantje licht.’

‘Hoe kun je je nou níét druk maken om een vierkantje licht!’ Ree maakte het toeterende geluid waarmee ze altijd liet merken dat ze iets grappig vond.

Jeanette zei: ‘Oké. Ik heb geen flauw idee wat je ermee bedoelt, maar het zal wel,’ en haar celgenote toeterde nog een keer.

Ree was een beste meid, maar ze leek wel een kleuter, zo zenuwachtig werd ze van stilte. Ree zat vast voor fraude met creditcards, vervalsing en het in bezit hebben van drugs met het oogmerk ze te verkopen. Ze was in geen van die dingen erg goed geweest en daarom zat ze hier.

Jeanette zat voor doodslag; op een winteravond in 2005 had ze haar man Damian met een kruiskopschroevendraaier in zijn bovenbeen gestoken en omdat hij high was, was hij in een leunstoel blijven

zitten wachten tot hij doodbloedde. Zelf was ze natuurlijk ook high geweest.

‘Ik heb op de klok gekeken,’ zei Ree. ‘Ik heb het getimed. Het licht doet er tweeëntwintig minuten over om van het raam daar op de grond terecht te komen.’

‘Bel *Guinness*,’ zei Jeanette.

‘Ik heb vannacht gedroomd dat ik chocoladetaart zat te eten met Michelle Obama en dat ze boos op me was: “Daar word je dik van, Ree!” Maar ze at zelf ook een stuk.’ Ree toeterde. ‘Niet echt, hoor. Heb ik verzonnen. In werkelijkheid heb ik over een lerares gedroomd die ik ooit heb gehad. Ze zei de hele tijd dat ik niet in het goede lokaal zat en dan zei ik weer dat ik wel in het goede lokaal zat en dan zei ze oké en begon ze met de les, maar even later zei ze weer dat ik niet in het goede lokaal zat, waarop ik weer zei dat dat wel zo was en zo ging het maar door. Het was vooral dodelijk vermoeiend. Wat heb jij gedroomd, Jeanette?’

‘Eh...’ Jeanette probeerde het zich te herinneren, maar dat lukte niet. Het leek wel of ze door haar nieuwe medicatie vaster sliep. Eerst had ze nog weleens nachtmerries gehad over Damian. Dan zag hij eruit zoals hij er de ochtend erna had uitgezien, toen hij dood was, met een streperige blauwe huid, net natte inkt.

Jeanette had dokter Norcross gevraagd of hij dacht dat de dromen te maken hadden met schuldgevoel. De dokter had haar met half dichtgeknepen ogen aangekeken, met die méén-je-dat-nou-blik waar ze aanvankelijk gestoord van was geworden, maar waar ze inmiddels aan gewend was geraakt, en had haar gevraagd of zij van mening was dat konijnen flaporen hadden. Ja, oké. Duidelijk. Hoe dan ook, Jeanette miste die dromen niet.

‘Sorry, Ree. Helemaal niks. Als ik al wat heb gedroomd, dan ben ik het vergeten.’

Ergens in de gang van Vleugel B, op de eerste verdieping, klepperden schoenen over het beton: een bewaarder die een laatste controle uitvoerde voordat de deuren opengingen.

Jeanette deed haar ogen dicht. Ze verzoon een droom. In die droom

was de gevangenis een ruïne. Langs de oude celmuren groeide we-
lige klimop, die zachtjes bewoog in de lentebries. Het plafond was
half verdwenen, aangevreten door de tijd, en er resteerde slechts een
overhangend gedeelte. Een paar kleine hagedissen renden over een
berg roestende brokstukken. Vlinders buitelden door de lucht. In wat
er over was van de cel hing de zware geur van aarde en gebladerte.
Bobby stond naast haar voor een gat in de muur en keek naar binnen.
Hij was onder de indruk. Zijn moeder was archeologe. Zij had deze
plek ontdekt.

‘Denk je dat je aan een spelprogramma mee kunt doen als je een
strafblad hebt?’

Het visioen stortte in elkaar. Jeanette kreunde. Nou ja, het was
toch even leuk geweest. Het leven was een stuk aangenameer met de
pillen. Ze had nu een rustige, prettige plek om naartoe te gaan. Ze
moest de dokter gelijk geven: chemische middelen maakten het leven
beter. Jeanette deed haar ogen weer open.

Ree zat Jeanette aan te gapen. De gevangenis had weinig goeds,
maar voor een meisje als Ree was het misschien wel een veilige plek.
Buiten zou ze misschien onder een auto komen. Of drugs verkopen
aan een politieverklikker aan wie je meteen kon zien dat het een
politieverklikker was. Wat ze ook had gedaan.

‘Wat is er?’ vroeg Ree.

‘Niks. Ik was even in het paradijs, meer niet, en toen verpestte jij
het, met je grote mond.’

‘Wat?’

‘Laat maar. Luister, ik vind dat er een spelshow zou moeten bestaan
waar je alleen aan mee kunt doen als je een strafblad hebt. We zouden
het *Lieg je Rijk* kunnen noemen.’

‘Te gek! Hoe zou het in z’n werk moeten gaan?’

Jeanette kwam geeuwend overeind en haalde haar schouders op.
‘Daar moet ik nog eens over nadenken. Om de regels te bedenken,
snap je?’

Hun huis was zoals het altijd was geweest en altijd zou blijven, tot
in alle eeuwigheid, amen. Een cel van tien passen lang, met vier pas-

sen tussen de bedden en de deur. De wanden waren van glad, beigegrijs cement. Hun omkrullende kiekjes en ansichtkaarten hingen, alsof iemand er belangstelling voor had, met groene bonkjes plakgum op de enige plek waar dat was toegestaan. Tegen de ene muur stond een klein metalen bureau en daartegenover een laag opbergrek. Links van de deur stond de stalen wc-pot waar ze boven moesten hurken, van elkaar weggijkend om een schamele illusie van privacy te suggereren. De celdeur, met op ooghoogte een raampje met dubbel glas, keek uit op de korte gang die door de B-Vleugel liep. Elke centimeter en elk voorwerp in de cel was doordrongen van de alomtegenwoordige gevangenisgeuren: zweet, schimmel, lysol.

Onwillekeurig keek Jeanette uiteindelijk toch naar het vierkante vlak zonnenschijn tussen de bedden. Het reikte bijna tot de deur – maar verder zou het toch niet komen? Tenzij een cipier een sleutel in het slot stak of de cel vanuit het Hok opende, zat het hier net zo gevangen als zij.

‘En wie gaat het presenteren?’ vroeg Ree. ‘Elk spelprogramma heeft een presentator nodig. En wat voor prijzen kun je winnen? Het moeten goeie prijzen zijn. Details! We moeten alle details uitwerken, Jeanette.’

Terwijl ze naar Jeanette keek, steunde Ree met haar hoofd op haar onderarm en draaide een vinger rond in haar geblondeerde krullen. Aan de bovenkant van Rees voorhoofd zat een stukje littekenweefsel dat op een roosterafdruk leek, drie diepe, evenwijdig aan elkaar lopende strepen. Hoewel Jeanette niet wist wat het litteken had veroorzaakt, had ze wel een aardig idee wíe het had gedaan: een man. Misschien haar vader, misschien een broer, misschien een vriendje, misschien een vent die ze nooit eerder had gezien en nooit meer zou zien. De bewoonsters van de Dooling-gevangenis hadden, op z'n zachtst gezegd, bitter weinig ervaring met het winnen van prijzen. Maar des te meer met slechte mannen.

Wat kon je eraan doen? Je kon jezelf heel zielig vinden. Je kon een hekel aan jezelf hebben, of een hekel aan iedereen. Je kon high worden van het snuiven van schoonmaakmiddelen. Je kon, binnen

je beperkte mogelijkheden, doen wat je wilde, de situatie zou er niet door veranderen. Je eerstvolgende kans om het grote, glanzende Rad van Fortuin een zwieper te geven kreeg je pas bij je eerstvolgende verzoek om voorwaardelijke invrijheidsstelling. Jeanette wilde er zo veel mogelijk druk op zetten. Ze moest aan haar zoon denken.

Er klonk een galmende dreun toen de cipier in het Hok tweënzestig sloten opende. Het was 6:30 uur en iedereen moest zijn cel uit voor het koppen tellen.

‘Ik weet het niet, Ree. Denk er maar eens over na,’ zei Jeanette, ‘dan doe ik dat ook en dan hebben we het er nog wel over.’ Ze zwaaide haar benen over de rand van het bed en stond op.

2.

Een paar kilometer verder, op de veranda van de woning van de familie Norcross, stond Anton de zwembadman dode insecten uit het water te scheppen. Dokter Clinton Norcross had zijn vrouw, Lila, het zwembad cadeau gedaan ter ere van hun tiende trouwdag. Wanneer hij Anton zag, twijfelde Clint er vaak aan of hij daar wel verstandig aan had gedaan. Ook vanochtend was dit weer het geval.

Anton droeg geen shirt en daar had hij twee goede redenen voor. Ten eerste beloofde het een warme dag te worden. Ten tweede bezat hij keiharde buikspieren. Anton de zwembadman had een sixpack, hij zag eruit als zo’n dekhengst op de omslag van een liefdesromannetje. Als je kogels afvuurde op Antons buik, kon je dat maar beter van opzij doen, anders had je kans dat ze terugketsten. Wat at hij? Bergen pure proteïne? Hoe trainde hij? Door augiasstallen uit te mesten?

Anton keek op, glimlachend achter de schitterende glazen van zijn Wayfarer-zonnebril. Met zijn vrije hand zwaaide hij naar Clint, die op de eerste verdieping van achter het raam van de echtelijke slaapkamer naar hem stond te kijken.

‘Jezus christus, man,’ prevelde Clint zachtjes voor zich uit. Hij zwaaide terug. ‘Heb meelij.’

Clint liep zijwaarts weg bij het raam. In de spiegel op de gesloten badkamerdeur verscheen een achtenveertigjarige blanke man, BA van Cornell, MD van NYU, bescheiden zwembandje van Starbucks' Grande Mocha. Met zijn peper-en-zoutkleurige baard had hij eerder iets weg van een berooide éénbenige zeekapitein dan van een stoere hout-hakker.

Dat zijn leeftijd en slapper wordende lichaam hem verrasten vond Clint nogal ironisch. Hij had nooit veel op gehad met mannelijke ijdelheid, vooral niet met de middelbare variant, en zijn beroepsmatige ervaring had er in de loop der tijd voor gezorgd dat hij zich er steeds meer aan was gaan ergeren. Sterker nog, wat Clint beschouwde als het grote keerpunt in zijn medische loopbaan was achttien jaar eerder gebeurd, in 1999, toen een potentiële patiënt, Paul Montpelier genaamd, bij de jonge arts was gekomen met een 'crisis in zijn seksuele ambitie'.

Hij had Montpelier gevraagd: 'Wanneer je het over "seksuele ambitie" hebt, wat bedoel je dan precies?' Ambitieuze mensen waren uit op promotie. Je kon moeilijk vicepresident van seks worden. Het was een eigenaardig eufemisme.

'Ik bedoel...' Montpelier leek meerdere omschrijvingen tegen elkaar af te wegen. Hij schraapte zijn keel en koos voor: 'Ik wil het nog steeds. Ik heb er nog steeds zin in.'

Clint zei: 'Dat lijkt me niet uitzonderlijk ambitieus. Dat lijkt me normaal.'

Clint was nog maar net klaar met zijn opleiding en nog niet door de wol geverfd. Dit was pas zijn tweede dag in de praktijk en Montpelier was zijn tweede patiënt.

(Zijn eerste patiënt was een tienermeisje geweest dat bang was om niet toegelaten te worden tot een universiteit. Al snel was echter gebleken dat het meisje 1570 punten had gescoord voor haar toelatingstoets. Clint had haar erop gewezen dat dit uitmuntend was en er dus geen reden was voor behandeling of een vervolgesprek. *Genezen!* had hij onderaan de blocnote gekrabbeld die hij gebruikte om aantekeningen te maken.)

Paul Montpelier, gezeten in de imitatieleren leunstoel tegenover Clint, had die dag een witte mouwloze pullover en een bandplooi-broek gedragen. Hij zat in elkaar gedoken, met zijn enkel op zijn knie, en hield tijdens het praten met één hand zijn veterschoen vast. Eerder had Clint hem uit een knalrood sportwagentje zien stappen op het parkeerterrein voor het lage kantoorgebouw. Zijn goedbetaalde functie in de kolenindustrie had het hem mogelijk gemaakt zo'n auto aan te schaffen, maar zijn ongelukkige, afgetobde gezicht deed Clint aan De Zwarte Jongens denken, die het Dagobert Duck altijd zo lastig maakten.

‘Mijn vrouw zegt – nou ja, niet met zoveel woorden, maar goed, het is wel duidelijk wat ze bedoelt. De, eh, onderliggende bedoeling. Zij wil dat ik het loslaat. Dat ik mijn seksuele ambitie loslaat.’ Hij bewoog zijn kin met een rukje omhoog.

Clint volgde zijn blik. Aan het plafond hing een draaiende ventilator. Als Montpelier zijn seksuele ambitie daarnaartoe stuurde, zou hij hem snel kwijt zijn.

‘Laten we even teruggaan, Paul. Hoe is dit onderwerp bij jou en je vrouw ter sprake gekomen? Waar is dit begonnen?’

‘Nou, ik had een verhouding. Dat was de aanleiding. En toen heeft Rhoda, mijn vrouw, me eruit gegoooid. Ik heb haar verteld dat het niet om haar ging, maar dat ik – het nodig had. Mannen hebben behoeftes die vrouwen niet altijd begrijpen.’ Montpelier maakte een draaiende beweging met zijn hoofd. Hij siste geërgerd: ‘Ik wil niet scheiden! Ergens heb ik het gevoel dat ze er maar mee moet leren leven. Dat ze met mij moet leren leven.’

Montpelier had donkerpaarse kringen onder zijn ogen en onder zijn neus zat een wondje waar hij zich had gesneden, misschien wel met een goedkoop scheermesje dat hij had moeten kopen, omdat hij zijn echte scheermes was vergeten toen zijn vrouw hem de deur had gewezen. De somberheid en de vertwijfeling van de man waren oprecht en Clint kon zich het akelige gevoel voorstellen dat de plotse verandering in zijn omstandigheden teweeg had gebracht – uit een koffer leven in een hotel, in zijn eentje smakeloze omeletten eten

in een wegrestaurant. Het was onvervalst leed. Het was geen klinische depressie, maar er was wel iets aan de hand, iets wat zorg en aandacht behoefde, ook al had hij het allemaal aan zichzelf te danken.

Montpelier boog zich over zijn groeiende buik. ‘Laten we wel wezen, dokter Norcross. Ik loop tegen de vijftig. Mijn beste seksdagen liggen achter me. Die heb ik voor haar opgegeven. Daar heb ik voor haar afstand van gedaan. Ik heb luiers verschoond. Ik heb de kinderen naar alle sporttrainingen en wedstrijden gereden en ik heb gespaard voor hun studie. Ik heb alle hokjes op de vragenlijst van het huwelijk afgevinkt, dus waarom kunnen we hierover dan niet tot een soort overeenstemming komen? Waarom moet het allemaal zo moeilijk en met zoveel ruzie?’

Clint had niet geantwoord, maar afgewacht.

‘Vorige week was ik bij Miranda. Dat is de vrouw met wie ik een verhouding heb. We deden het in de keuken. We deden het in haar slaapkamer en het lukte bijna nog een derde keer in de douche. Ik was helemaal blij! Endorfines! En daarna ging ik naar huis, waar we met het hele gezin lekker aten en een potje scrabbelden en waar iedereen het ook naar zijn zin had! Wat is dan het probleem? Volgens mij is het gewoon een verzonnen probleem. Waarom krijg ik hier niet wat vrijheid in? Is dat nou zoveel gevraagd? Is dat nu zo verschrikkelijk?’

Enkele ogenblikken lang zei niemand iets. Montpelier keek Clint aan. In Clints hoofd zwommen geschikte woorden rond als kikker-visjes. Hij kon ze gemakkelijk vangen, maar deed er nog steeds het zwijgen toe.

Achter zijn patiënt stond, rechtop tegen de muur, de ingelijste Hockney-reproductie die Clint van Lila had gekregen om ‘het een beetje gezellig te maken’. Hij was van plan hem later vandaag op te hangen. Naast de reproductie stonden zijn nog maar half uitgekakte dozen medische handboeken.

Iemand moet deze man helpen, dacht de jonge arts bij zichzelf, en dat moet gebeuren in deze prettige, rustige kamer met die Hockney-reproductie aan de muur. Maar moet de persoon die hem gaat helpen Clinton R. Norcross zijn?